

I

Niemand vroeg haar wat ze die ochtend aan had, maar ze wilde het toch even vermelden, dat ze niets anders had om aan te trekken dan haar witte sneakers, maar welke jurk of spijkerbroek nou geschikt was, idem voor de lipgloss, daar dacht ze al sinds het krieken van de dag over na. Ze zat op het terras van L'Univers, op het autovrije plein in hartje oude stad, met op de hoge stenen muur achter haar in koeienletters het woord GEMEENTEHUIS en nog hoger de Franse driekleur, als een ingedommelde bewaker in de zachte lucht. Zo meteen zou ze het grote portaal door lopen en de geplaveide binnenplaats oversteken naar het kasteel, of eigenlijk het vroegere kasteel, want het was al heel lang omgevormd tot stadhuis, hoewel dat voor haar op hetzelfde neerkwam, zei ze: of ze nu een afspraak had met de burgemeester van de stad of met de leenheer van het dorp, daar zag ze geen verschil in – zelfde zenuwen, zelfde lichte stress bij het naar binnen gaan, de grote hal in, waar ze voor het eerst voet zou zetten, bijna verbaasd dat de automatische deuren opengingen als ze eraan kwam, alsof ze had verwacht dat er boven de slotgracht een ophaalbrug neer zou gaan, en ze niet met een zwartgeklede bewaker maar met een soldaat in maliënkolder van doen had gehad. Zo is het nu eenmaal in die stad, het lijkt of de stenen de eeuwen geschiedenis van zich af hebben laten glijden zonder ooit te zijn veranderd, zelfs niet door de zee, die tweemaal daags op ze inbeukt en daarna ook tweemaal daags bakzeil haalt en afdruipt, als een hond met de staart tussen de benen.

Ze zat dus op het terras van L'Univers, natuurlijk was ze te

vroeg, nog de tijd om een kop koffie te drinken en *Ouest-France* te lezen, of niet echt te lezen maar een snelle blik te werpen op de koppen en de kleurenfoto's en dan toch wat blijven hangen op de sportpagina, want ze wilde zien of er een stuk was over haar boksende vader – die net nota bene op zijn veertigste zijn vijfendertigste kamp had gewonnen, non-stop roemde de lokale pers zijn onverwoestbare carrière, sterker nog, zijn wedergeboorte – wedergeboorte, ja, dat woord gebruikten ze om de haverklap, sinds Max Le Corre weer helemaal terug was van weggeweest –, ze heeft dus vast geglimlacht bij het zien van de zoveelste foto waarop hij in een boksring zijn armen omhoogstak onder de grote, vooruitblikkende kop 'Bokst hij nieuw mirakel voor elkaar?' Toen keek ze op haar telefoon hoe laat het was, sloeg de krant dicht, legde twee euro in het schaalpje en stond op. In het grote raam van het café keurde ze zich een laatste keer, ervan overtuigd, zei ze later, dat het de juiste keuze was, het zwartleren jack, dat haar heupen liet uitkomen, op het vrij strakke tricotjurkje, waar de wind nauwelijks vat op had als ze eraan trok.

Ja, zei ze tegen de politieagenten, misschien kijkt u daarvan op, maar ik dacht bij mezelf dat het de juiste keuze was, dát en de witte sneakers die we op ons twintigste allemaal dragen, zodat je niet kon zeggen of ik een studente was of een verpleegster of weet ik veel, een meisje dat je belt.

Een meisje dat je belt? vroeg een van de twee.

Ja, zeg je dat niet zo? Callgirl? En ze lachte nerveus omdat ze dat had gezegd, 'callgirl', terwijl geen van beide agenten erom moest glimlachen, de een met zijn armen over elkaar, de ander wat meer naar haar toe gebogen, maar allebei gespitst op elk woord dat ze gebruikte, om het op een weegschaaltje te leggen als exotisch fruit.

En ze vertelde weer verder: dat ze de bewaker bij de ingang van het stadhuis had gevraagd waar het kantoor van de burgemeester was, niet vermoedend dat hij, die bewaker, als steen zou zijn, al-

leen even in de richting van de grote balie achter in de hal knikte en zijn ogen bijna werktuiglijk van boven naar beneden over haar figuur liet glijden. Dat was ze gewend: mannenblikken die aan haar bleven haken, ze besteedde er allang geen aandacht meer aan, en wel omdat ze al duizend keer had gemerkt hoe aantrekkelijk ze was, misschien vanwege haar lange gestalte, of haar getinte huid, in ieder geval wist ze het al lang en deed het haar niets dat ze er verleidelijk uitzag – die dag evengoed, met haar strakke tricot dus tot boven haar knieën en haar witte sneakers aan haar voeten, echt wit waren ze niet meer, want het leer aan de buitenkant was versleten.

Bij de receptie herhaalde ze nog eens dat ze een afspraak had met de burgemeester en ze vond het jammer dat niemand vroeg waarvoor ze kwam, want dan zou ze hebben geantwoord dat het persoonlijk was – dat is zo, zei ze, ik had graag gewild dat iemand dat vroeg, gewoon om te kunnen antwoorden: Het is persoonlijk. Maar niemand vroeg waar ze voor kwam, ook niet boven aan de grote stenen trap waar ze naartoe was geweest, ook niet de schriële secretaresse, die als een oude spoorwachter bij de deur van het kantoor opgesteld was – wel gaf de secretaresse blijk van de nodige afkeuring of jaloezie toen ze haar een borende blik toewierp, als dat het woord is, borend, wanneer een blik guillotinegewijs van hoofd tot voeten neervalt.

Genoemde secretaresse zuchtte licht, als een gouvernante in een voornaam huis die zich een oordeel aanmatigt over wie bij haar meesters over de vloer komt, vervolgens verwaardigde ze zich op te staan, zette de zware houten deur die ze leek te bewaken op een kier, stak haar hoofd door de opening en zei: Uw bezoek is er. Ook Laura hoorde het, de mannenstem die antwoordde: O ja dank je, terwijl de oude secretaresse de jonge vrouw verzocht om zich op haar beurt door de opening te wurmen, door de opzettelijk krap gehouden doorgang tussen de deur en de muur dus, alsof zij, de jongste van de twee, zich met geweld toe-

gang moest verschaffen, tenminste, die indruk grifte zich in haar, ja, zoiets, zei ze, alsof ik zomaar naar binnen ging en niet zij voor mij opendeed. Maar ik zweer u, zei ze er nog bij, als het had gemoeten, dan had ik haar geduwd.

En misschien omdat de agenten tegenover haar ineens streng keken leek het haar beter om daaraan toe te voegen: Vergeet niet dat ik ben opgegroeid bij de boksringen.

En ongetwijfeld beseften ze wel dat in dat zinnetje een deel van haar geschiedenis besloten lag en daarmee ook het ruige van haar jeugd, terwijl tegelijk al de kloof doorschemerde die haar scheidde van die ander, de vent met het enorme kantoor, die in geen enkel opzicht, kille ontvangst door de secretaresse, disproportioneel grote werkkamer, in de buurt kwam van háár wereld.

Nee, in geen enkel opzicht, zei ze nog tegen de politieagenten, in een normale wereld hadden we elkaar nooit moeten tegenkomen.

Een normale wereld... wat noemt u dan een normale wereld? vroegen ze.

Weet ik veel... Een wereld waarin iedereen op zijn plaats blijft.

En terwijl ze zich zo'n wereld probeerde voor te stellen, een normale, vaste wereld waarin iedereen als een mechanisch poppetje zijn maximale bewegingsradius had, zonk haar blik in de blauwe uniformstof tegenover haar en zei ze half in gedachten iets wat diep uit haar binnenste kwam: Dat leek zo belangrijk voor mijn vader.